

Udtrædelsen ikke faar nogen Oplysning om den forfikkedes Helbredsstilstand, men selve Udtrædelsen i Reglen snarere tyder paa, at paagældende føler sig rask end syg, er det formentlig rettest at give alle udtrædende den Godtgørelse der svarer til, at Præmien, er tarismæssig. Den foreslaaede Paragraf gaar derfor ud herpaa. Dens Bestemmelser ville udenfor Tilfælde som de omhandlede bl. a. kunne faa Anvendelse, naar den forfikkede ved Indtrædelsen var over 70 Aar gammel og derfor har maattet betale højere Præmie end den tarismæssige (Loven af 18de Juni 1870 § 14, næstsidste Stykke). Men disse og lignende herhenhørende Tilfælde ere saa sjældne, at der formentlig allerede af den Grund ingen Betænktilighed er ved at give Paragrafen den foreslaaede mere almindelige Karakter.

Til § 3.

Efter Hovedreglen i Loven af 18de Juni 1870 § 10 udredes Godtgørelsen ved Udtrædelse i Form af en nedsat Forsikring, men for Livsforf. (Overlevelsesforsikringer undtagne) kan Værdien forlanges kontant udbetalt. I disse Forskrifter afviger Loven for Livsforf. Bedkommende fra Bestemmelserne af 1842, idet den ældre Livsforf. Anstalt kun ydede kontant Godtgørelse. Det er dog hensigtsmæssigt at den livsforf. har det ham nu indrømmede Valg ved Udtrædelsen. Men det har ofte, navnlig i Tilfælde, hvor Godtgørelsen er lille og det hele Forhold slet ikke afvies, vist sig ønskeligt, at Værdien af en Livsforf. udbetales kontant, medmindre der udtrykkelig begæres en nedsat Forsikring som Godtgørelse, i Stedet for, at Reglen nu er den omvendte.

Til § 4.

Efter den nugældende Lov skal Anstalten forlange Bøde straks, naar Forfaldsdagen overskrides. Denne Bestemmelse vækker ofte Misnøje hos de forfikkede, især da Interessenterne i Anstalten af 1842 have Bødefrihed i de første 14 Dage efter Forfaldsdagen. Det vil kun have en forsvindende økonomisk Betydning for Anstalten at udstrække denne Bødefrihed til alle Indbetalere, og en dertil sigtende Ændring er derfor her foreslaaet. Indrømmelsen vil tilmed yde visse Ekspeditionsletteelser i de Tilfælde, hvor Anstalten besørger Præmien afhentet hos de paagældende.

Til § 5.

Ved Affattelsen af Forslaget om de Priser, der fremtidig skulle gælde for Liv-

rentegruppen, har der været forskellige Hensyn at tage.

Det er allerede ovenfor berørt, at Dødeligheds erfaringerne i denne specielle Gren ikke ere talrige nok til at afgive Materiale til fuldstændige Dødelighedstabler. Dette kommer for en stor Del af, at Hovedmængden af Livrentehavere — de, der tegne straks begyndende livsvarige Livrenter, — først indtræde i en ældre Alder (gjennemsnitlig c. 63 Aar), og at derfor Dødsstatistikken bliver fattig i de yngre Perioder af Livet. Men selv om der havde været Erfaringer nok, vilde der opstaa en anden Vanstielighed, nemlig angaaende Forholdet mellem de retfærdige Priser for de Livrenter, der tegnes i en høj Alder, og de Alderdomsforsørgelser, som vedkommende sikrer sig ved fra en yngre Alder at begynde Betalingen af Indskud til en Livrente, hvis Hævning først skal tiltrædes, naar han er bleven gammel.

Det ligger i Sagens Natur, at de Personer, der i en ældre Alder overlade Anstalten en Kapital for at faa en livsvarig Hævning, i Reglen ikke ville gøre dette Skridt, uden at de mene om sig selv, at de have god Levesandsynlighed. Der maa altsaa ventes ved disse Forsikringskontrafters Indgaaelse at finde en Udvælgelse af Liv Sted, saa at i det hele de paagældendes Dødelighed vil vise sig mindre end den normale. Da Anstaltens Erfaringer bekræfte ogsaa i Virkeligheden denne Formodning. Naar derimod en yngre Person tegner en opsat Livrente, som skal tiltrædes fra f. Eks. 60 Aars Alderen, kan den paagældende ikke vide noget om, hvorledes hans Helbred og Levedygtighed vil være, naar han har opnaaet denne Alder, hvis han overhovedet opnaar den. Der finder altsaa ikke for saadannes Bedkommende en tilsvarende Udvælgelse af Liv Sted.

Nu er det imidlertid selvfølgelig saa, at jo længere Levedygtighed der maa forudsættes hos den, der tegner Livrente, desto dyrere maa Prisen blive. Men naar altsaa Prisen for dem, der tegne Livrente i en ældre Alder, maa sættes højere, fordi de fra denne ældre Alder at regne maa ventes at have større Levesandsynlighed, saa vilde det paa den anden Side ikke være retfærdigt, om de yngre Indvidder, der tegne Alderdomsforsørgelse, skulde ventes ogsaa i den ældre Alder at have samme større Levesandsynlighed, saa at Prisen maatte forhøjes derefter.

Da Anstalten efter Forudsætningerne for dens Oprettelse maa tage et særligt Hensyn til de yngre, der ere saa forsynlige at tegne Alderdomsforsørgelse, ligger der Vægt paa det næsnævnte Forhold.